

W:n lipun alla, ei siten ainoastaan valitse parasta tietä pikaisen lievennyksen saamiseksi työttömyydestä, mutta myöskin varmistaa sen järjestyneen keskussolun muodostumista, jonka ympärille työläisten täytyy kokoontua siinä sekasorrossa jonka kapitalismi kiertämättömästi aiheuttaa. Tuotanto käyttöä varten, eikä liikevoittoa varten, on edistyvän koneellisen tuotannon lo-

pullinen kehitysaste. I. W. W. ainoastaan osoittaa tien tähän kehitykselliseen ratkaisuun ja valmistaa työläiset sen varalle. Siihen mennessä se, saaden uskollista tukea työläisiltä, varustaa keinon työväestön luokkavoiman kasvattamiseksi ja säilyttämiseksi, niin teollisen rauhan, kuin teollisten kamppailujenkin aikoina.

Kehityskö Lisännyt Työläisten Taakkaa Ja Hyödyttänyt Harvoja?

Kirj. VILON SAKKI

DLEENSÄ vallitsee sellainen ajatus, että taloudellisesta, samoin kuin yleensä kaikesta inhimillisestä kehityksestä olisi ollut kaikille yhteiskunnan jäsenille, ihmisille, hyötyä. Niin nopeassa tahdissa kuin kehitys on muutaman viimeisen vuosikymmenen aikana mennyt eteenpäin, niin minkäläiset siitä on olleet seuraukset ja tulokset? Pysähdymme hetkeksi ja luomme lyhyen silmäyksen parin, kolmen vuosikymmenen ajan taakse päin, minkälaista oli silloin ja minkälaiseksi tilanne sittemmin on kehittynyt.

Lyhyesti vastattuna, työläisten asema oli silloin parempi kuin mitä se on ollut myöhemmin ja mitä myöhemmälle on päästy niin sitä huonommaksi se on tullut. Silloin oli kaikilla rahaa ja tulivat jotakuinkin omillaan toimeen. Raha liikkui ja jonkinlaista ansiota oli melkein poikkeuksetta aina saatavissa; heikoinen kykeni hankkimaan toimeentulonsa. Työttömyys avustuksia ei juuri tunnuttakaan. Tosin palkat eivät olleet silloin niin kovin suuria, vaan elinkustannuksetkin olivat myöskin halvemmat. Työkiihko ei myöskään silloin ollut tappavaa, eikä niin orjallista kuin nykyisin. Farमारit silloin tulivat toimeen kohtalaisen hyvin. Tuhansia silloin meni ja aloitti farmauksen villeissä metsissä se-

kä suuremmitta vastuksitta ominapuineen hankkivat toimeentulonsa.

Kehitys ja elintasosuhteet silloin lienevät olleet rappusta alhaisemmalla asteella. Voitaaisiinko se vierittää kehitysmättömyyden ja myöskin kokemattomuuden syyksi, että silloin Europasta tänne saapuneet ylen runsaassa mittakaavassa antaantuivat väkijuomapaheeseen ja siten joutuivat sen uhriksi. Mutta olisiko sanottu, etteikö nyt kävisi samalla tavalla jos vain olisi rahaa käytettävänä. Olipa sen kanssa miten tahansa; seuraamme mitä sitten on tapahtunut.

Kun autotuotannon kehitys alkoi ja pääsi vauhtiinsa toi se mukanaan useita muita uusia tuotantoaloja. Uudet keksinnöt ja yleensä tekniikan kehittyminen on ollut aivan hämmästyttävää. Maailman sota vielä lisäsi vauhtia tälle kehitykselle. Koneiden kehittymisen mukana aivan kuin automaattisesti kehitettiin myöskin työkiihko. Kokeiltiin ja laskettiin aikamäärien mukaan kuinka paljon milläkin koneella voitiin saada valmista aikaan ja jos toinen työläinen voisi vielä saada samasta koneesta hiukan paremman tuloksen. Vuosi vuodelta tämä kehitys on tullut täydellisemmäksi, niin että nyt jo suurelta osalta koneet toimivat aivan automaattisesti. Säh-

kö voidaan sovelluttaa tekemään vaikka minkälaisia, aivan mahdottomilta näyttäviä ihmeitä. Jäähdyttämään ja jäädyttämäänkin kuuman ja tehdä kuumankin kuumemmaksi, panna kuvatkin puhumaan, lennättää silmänräpäyksessä väreilyjä, sointuja, kuvia ja kohta kai ajatuksenkin maan äärestä toiseen. Sanalla sanoen kaikkia noita ihmeellisyyksiä katsellessa tuntuu kuin ihan jo elettäisiin satujen maailmassa, jossa ihmisnero on täydelleen valloittanut suuren ehtymättömän luonnon palvelijaksensa. Joten helpoilla uhrauksilla, työllä ja vaivannäöllä voitaisiin hankkia yltäkylläinen toimeentulo kaikille ihmisille.

Niin ei kuitenkaan ole asian laita, vaan päin vastoin; aivan, kuin koko kehitys olisikin tuonut kirousta tullessaan. Mitä meillä tuon kehityksen tuloksena nyt on? Työttömyyttä, puutetta, surkeutta ja köyhyyttä. Miljoonat työläiset ovat tulleet syöstyiksi työttömyyteen, koneet ovat ottaneet heidän paikkansa, minkäänlaista ansiota ei enää ole löydettävissä. Kymmenet miljoonat ihmiset ovat armopaloista riippuvaisia. Kaupunkien, kuntien ja valtioidenkin rahastot ovat loppuun käytetty. Ne ovat monessakin tapauksessa vararikon partaalla. Kun katselemme tätä kysymystä maailman laajuisesti, niin huomaamme, että sadat miljoonat ihmiset ovat joutuneet työttömiksi ja siis myöskin ostokyvyttömiksi. Ja mikä siitä myöskin, paitsi työläisten puutetta ja kurjuutta, on ollut seurauksena?

Se, että nuo mahtavat ja automaattiset koneet, jotka on tulosta työläisten raskaasta työskentelystä ja siitä saaduista kokeuksista — ilman sitä niiden kehittyminen olisi ollut mahdotonta — seisovat nyt toimeettomina, ruostuvat ja lahoavat. Tuotteiden valmistus niillä kävisi sanomattoman nopeasti, mutta kun ei ole rahan puutteessa tarvikkeiden ostajia, niin täytyy antaa koneiden seisoa ja ruostua. Tässä kaikessa täytyy jotain olla aivan perinpohjin vinossa, eli kokonaan ylös alaisin.

Tilannetta on yritetty korjatakin, mutta perin naurettavalla tavalla. Pääasiallisimmin siten, että ennemmin tuhotaan tarvik-

keet kuin annettaisiin ne tarvittavien käytettäväksi. Tällaista on tehty tarkoituksella saada hinnat kokotetuksi. Tämän kapitalistisen järjestelmän perinnäinen ja pääasiallinen pyrkimys ja päämäärä kun on yliarvon kiskominen ja kokoaminen muutamille harvoille.

Tästä mainitsemastamme kehityskaudesta puhuessamme, voimme ikään kuin asiaan kuuluvana mainita siitäkin, mitenkä työläiset ennen muinoin vähin "säästivätkin"; sodan aikana monissa tapauksissa runsaamminkin. Ostivat taloja, maita ja halmeita; rakensivat "koteja" j.n.e.

Säästöt ja talletukset kylläkään useimmissa tapauksissa eivät ole olleet luotettavia. Kiinteimistö talletuksissa on useinkin käynyt siten, että hinta on moninkertaisesti alentunut ja verot tulleet niin raskaiksi että on edullisempi ollut jättää koko sijoitus, niin lujasta otetut säästöt kuin niissä on menneetkin. Pankeissakaan talletetut säästöt eivät ole olleet turvassa, joko ne ovat menneet pankkivararikoissa tai jotenkin siihen tapaan sinne "jäätäneet", kuten selaista nimitetään. Mutta vielä ja ehkä suurin työläisten säästöjen viejä on ollut automobiili. Se on erikoisen käytännöllinen, miellyttävä ja myöskin työläinen on yhtä oikeutettu sitä käyttämään kuin kuka tahansa, onhan hän sen tehnytkin. Mutta tuon automobiilin lunastamisessa on tahtonut olla moninaiset vaikeudet. Niille joilla on sattunut olemaan vähän runsaammat käteiset "säästöt" se on ollut helppoa, mutta sellaisia on ollut vähemmän. Mutta suuren enemmistön työläisistä ja farmareista, jotka ovat auton ostaneet, on sen hinnan takeeksi täytynyt koota kontunsa, hyvän naapurinsakin konnut; farmarit farminsa ja mitä kukin takeeksi on löytänyt, jotka morketit, vakuutukset, rahankorot ja muut menot ovat kohottaneet jo entisestään kerrassaan korkean auton hinnan korkeuttakin korkeammaksi. Mikä on ollut seurauksena?

Automobiili on vielä siitä merkillinen, vaikka se on niinkin kallis hintainen, se kestää vain lyhyen ajan, mutta kun olet sitä tottunut käyttämään niin vaikka viimeisetkin tienestit menisi, niin auto on tärkeis-

tä tärkein. On tietysti mahdoton tarkalleen määritellä kuinka suuri sellaisten lukumäärä olisi, jotka auton kautta ovat säästönsä menettäneet ja kuinka suuri se joukko, joka samasta syystä on morkeiteissa korviaan myöden.

Työläisten asema ei siis tämän toivotun ja jokaisen vointinsa mukaan edes auttaman kehityksen kautta ole yhtään parantunut, eikä ne ole tuloksia siitä saaneet. Päinvastoin, kuten jo edellä olevastakin katsauksesta selviää, se on ollut vain vahingoksi ja kiroukseksikin, ellei noista kehityksen tuloksista pääse osallisiksi ja juuri ensikädessä sen tärkeimmät ja läheisimmät kehittäjät ja tekijät, työläiset.

* * *

Ei kaiketi sentään kehitys ole aivan hukkaan mennyt, siitä on tietenkin ollut hyötyäkin; ainakin joillekin harvoille. Saa-daksemme tältä hyötyjä ja tuloksia saavuttaneiden puolelta jonkinlaisen kuvan, mainitsemme esimerkiksi vähäsen Henry Fordin saavutuksista. Hänellä kun ei olisi pitänyt autotuotantoa aikaessaan olleen hyvinkään suurta pääomaa, mutta jotka sittemmin, noin 25—30 vuoden aikana, ovat kohonneet sievoiseen summaan. Siellä varmaakin varmemmassa tallessa on myöskin monen varhaisempina vuosina hankkimat ja ansaitsemat säästöt.

Mitään tarkkoja tietoja ei tietenkään ole kuinka suuret kassat Fordilla on, vaan mainittakoon vain vähän ylimalkaisesti niistä sikäli kuin niistä on julkaistuissa tiedonannoissa mainittu ja sikäli kuin niitä on oltu tilaisuudessa näkemään. Kuinka paljon hänellä on puhdasta rahaa, on kokonaan tietojemme ulkopuolella. Hyvin todennäköiseltä kuitenkin näyttää, että sitäkin olisi jonkunverran. Huhutaan sellais-takin, että pankkien sulkemisetkin olisivat alkaneet siitä, että Ford otti kymmeniä miljoonia pois pankista. Onko siinä perää tai ei, ei ole toteen näytettävissä.

Juuri julkisuuteen annettu Fordin ensivuoden tuotantokustannuksiin sijoitettu pääoma \$400,150,000,000 puhuu sen puolesta, että rahojakin on olemassa. Mutta huolimatta nyt siitä minkäverran rahaa on, mainitsemme vähän muista mitä hänellä

tiedämme olevan, ja jotka käsitetään hänen omistavan ilman morketteja. Kuinka suuriarvoisia hänen kaikki erinäiset tehtaansa ovat, ei ole tietoa, luettelemme vain kuinka paljon niitä suunnilleen on.

Detroitissa olevan päätehtaan ja tuotantokoneiston arvioista on puhuttu, että se olisi noin \$100,000,000 arvoisen. Detroitissa hän vielä omistaa Lincoln autotehtaan, Highland Parkin tehtaan ja joitakin pienempiä autopyörätehtaita. Sitten muualla Yhdysvalloissa isompia ja pienempiä autojen kokoomustehtaita on kaikkiaan 32. Ulkomailla on yhteensä 25 tehdasta. Sitten on miljoonia eekkereitä maata täällä ja ulkomailla. Raaka-ainealueita, metsiä, rauta-, hiili ja muita kaivoksia. Hän omistaa rautateitä, sisäjärvien ja valtamerien laivoja, lentokoneitehtaita ja lentokoneita sekä karjaa ja lampaita. Kun vielä otetaan huomioon, ettei Ford ole tehnyt maa- eikä tiedettävästi muitakaan kavalluksia, kuten joskus ennemmin on tapahtunut, vaan että hän on hyvin järjestämälään autotuotannolla ja liikkeellä "laillisesti" koonnut ja "ansainnut" omaisuutensa. Hän on kerrassaan hyvämaineinen, aivan kuin puoli jumala ja "katsoo työläistensäkin parasta", niin sanotaan.

Näitä samanlaisia kehityksen ja työntuloksien kasaajia on paljonkin, jotka ovat liitossa keskenään ja kilpasilla siitä kuka heistä saisi suurimman saaliin, suurimmat alueet ja tyynemmin haravoitua arvot ja kalleudet holveihinsa ja kiristetyksi kansan rahvaan, työtätekevän luokan toimeentulon ehdot ja mahdollisuudet kurjuustasoakin alemmaksi. Samalla aikaa, kun tämä tuottajarahvas, saavutetun korkean sivistyksemme kukkuloilla, kanppailee elämästään ja toimeentulostaan, niin samalla aikaa vallassa olevat "sivistyneet" tiedonantovälineet suitsuttavat ylistystä ja kuniaa noille "laillisille" ja tehtävässään hyvin onnistuneille rosvoille. Lisäksi uskonon uneen juotettu rahvaan suuri joukko vielä pappiensa johdolla hoilaa ylistystä Jehovalle siitä, että näin on tapahtunut sekä että hänen korkeimman tahto on tullut täytetyksi ja että hän taivaan ja maan herra jälleen kaikki hyväksi laittaa kun

luotetaan häneen. Noiden "herran" palvelijain, pappien, ansio ei suinkaan ole vähäinen tuon suurriiston ja rosvouksen edesauttamisessa, mutta tietenkin he ovat tulleet palkituksikin.

Vertaillen ja ajatellessa tätä kaikkea, tulee helposti sellaiseenkin johtopäätöksen, että parempi olisi ollut ilman moista kehitystä pappeineen ja muine korkeasti "sivistyneineen", varhaisessa luontaistaloudessa oli ainakin vapaampaa, yhdenvertaisempaa ja kaikkien edut ja asema olivat läheisempiä.

Nyt kuitenkin kun tämän kehityksen

mukana on ajauduttu tällaiseen kurjuuden sokkeloon, niin työtätekevän luokan velvollisuudeksi ja tehtäväksi on myöskin tullut, tulla tuosta kurjuuden kuiluista ulos. Se on tullut sen pakolliseksi tehtäväksi vaikka sen täytyisi tähän astisen kehityksen tuottaman sivistyksenkin hajottaa maan tasalle. Sen täytyy jälleen itselleen valloittaa: "kalat meressä, taivaan linnut, karjan ja koko maan." Mutta ennen tätä tehtävää on työläisten järjestettävä. Järjestettävä luokka unioon. Mitkä ovat ne syyt joiden vuoksi et ole mukana?

Aidilleni

Kirj. L. H.

Sinä äiti olet yksinäinen vanhuutesi päivinä. Suuren perheen olet kasvatanut ja palkkaorjiksi lähettänyt kapitalistien krottemylyihin. He ovat sijoittuneet erosiin maapalloa. Harvoin enää sinua muistavat edes kirjeellääkään, vaikka pieni kirjelappu antaisi lohtua kaihoavalle sielullesi yksinäisyyden piiminä hetkinä. Usein muistat meitä. Ne harvat rivit, joita vanhuuden vapisevilla käsissäsi meille koitat kirjoittaa, toteavat sen kaikkein varmimmin.

Joskus yksinäisyyden heikkoina hetkinä syytät meitä, etemme anna sinulle vanhuutesi päivinä sitä arvoa mikä sinulle suuren perheen kasvattajalle kuuluisi. Hetken mietittyäsi kuitenkin ymmärrät että me olemme tämän nykyisen järjestelmän lapsia. Ihminen on ympäristönsä kasvattama tulos.

Me, jotka tänne lännen kultalaan olemme sijoittuneet, olemme liian itserakkaita lähettämään tyhjää kirjettä, jossa ei olisi muuta kuin vain muutama lyhyt tiedotus tästä kylmästä jokapäiväisestä elämästä. Pitäisi saada edes muutama dollarin arvopaperi mukaan ja sitä kun ei ole, niin kuka on syyllinen tähän kohtaloomme?

Sinä ehkä et aina jaksa käsittää näitä ongelmoita sen ajatuspiirin sisällä jossa enimmäen ajan elämästäsi olet viettänyt. Te ette näitä pohdi. Siellä on elämä niin hiljaista ja haudan takainen elämä on ollut tärkeimpänä kysymyksenä. Siellä on luvattu paljon, jos vain voit noudattaa niitä sääntöjä mitkä sinne pääsyluvan edellyttävät. Näiden harmaiden, synkkien ajatuksiesi lumoissa tuomitset meitä, jotka olemme omanneet itsellemme toisen näkökannan.

Mutta sinä olet vanha, etkä ole voinut seurata kehityksen kulkua sen kaikissa eri vaiheissa. Siksi toivon sinulle syvän sisäisen rauhan. Leppoisan elämäsi iltahetken ja pehmeän vuoteen levolle laskeutuessasi.